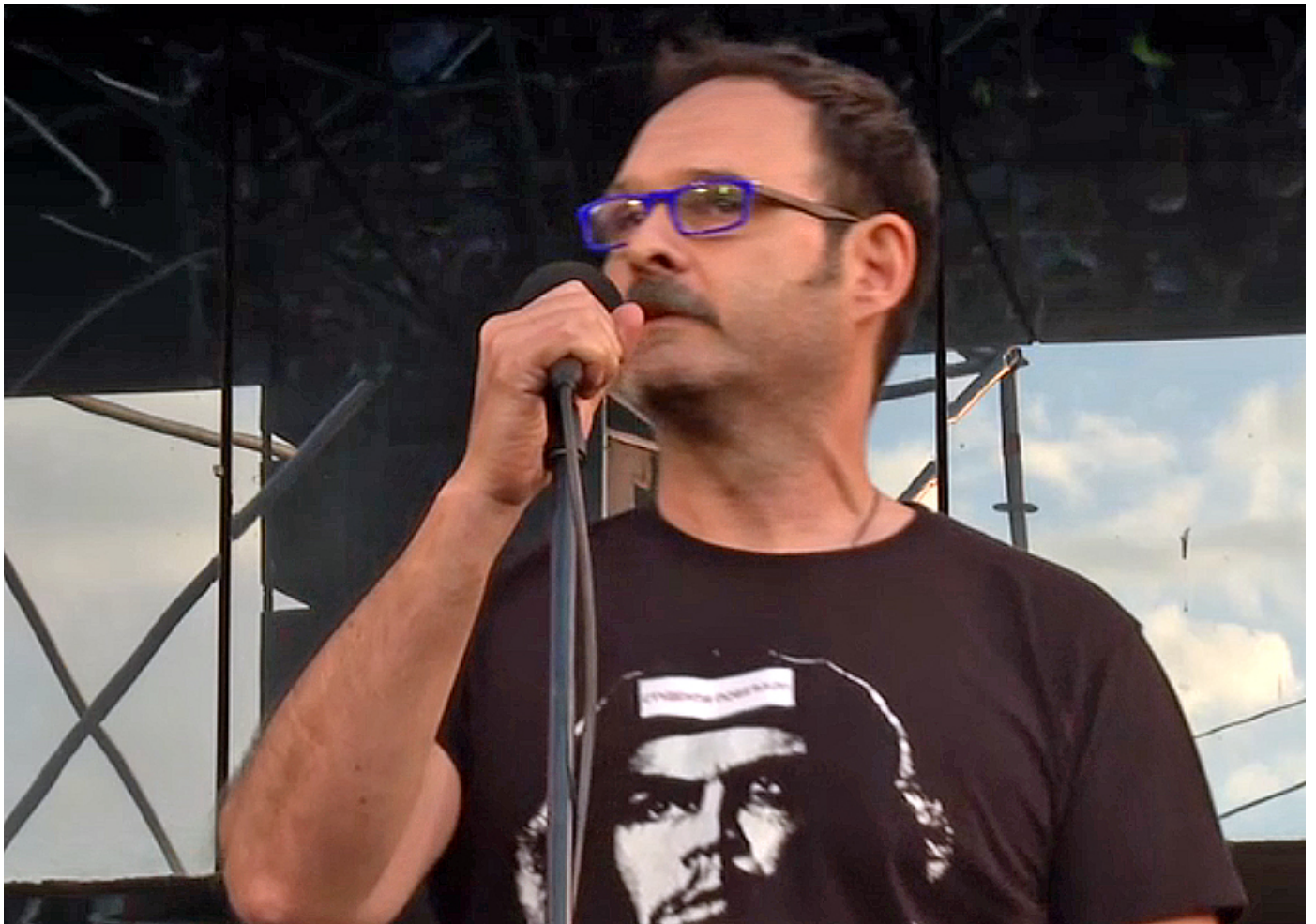

Поштовани грађани Београда. Поштовани грађани из осталих делова наше земље који сте упркос отказаним возовима и аутобусима успели да стигнете у Београд. Препоштовани студенти Србије. Ја сам Александар Срећковић глумац овдашњи.

Осећам велику част и захвалност што сам позван да вам се обратим.

Ми глумци најчешће, на сцени, говоримо туђе речи, но данас вам ја из своје памети, из свог срца и душе, у име многих својих колега уметника и културних радника изговарам једно велико БРАВО.

Браво за храброст, за одлучност, за неустрашивост, истрајност, за јединство, памет, тактичност, стрпљење, за одлучност. Браво јер нисте само, у ово мрачно доба наше историје, подигли свој глас, већ сте подигли и свако слободно срце ове земље, сваку слободну главу.

Подигли сте прошлост нашу из пепела у који су је ове штеточине у људском облику бациле. Подижете и нашу будућност, будућност не само сваког рођеног и нерођеног детета ове нације, већ и будућност сваког дрвета, сваке травке, потока, сваког камена ове наше лепе земље.

Јер све су то напали, све је то ова огромна змија ова хидра корупције, похлепе, саможивости, простаклука, незнања, некултуре зинула да прогута и заувек уништи. Борба коју сте ви, препоштовани студенту, започели и сваког човека који се човеком може назвати, повели за собом, није политичка борба, није борба за промену власти већ је борба за опстанак, борба против потпуног, биолошког, истребљења и уништења.

Не само нас људи, већ и нашег језика, традиције, колективног сећања, наших шума, поља, река. Ово је борба да, као Хазари, и ми срби и Србија не постанемо само ретко сећање неког писца или историчара о неком народу који је некада негде постојао. И зато што хоће да избришу сећање зато, ови некултурни, желе да избришу и културу. Из искуства ријалитија хоће да одређују позориште. Без иједне прочитане књиге хоће да уређују библиотеке.

Прости, необразовани, алави попују о култури и васпитању. Али успети неће. То не поручујете само ви сви већ и Андрић, Костић, Ракић, Нушић, Тесла, Пупин. Да цитирам поручника Тасића ”у овом рату бранимо отаџбину-земљу отаца наших, и боримо се за синовину-земљу синова наших. Између отаџбине и синовине нас нема”

Живели и нек нам је Бог на помоћи.

(Данас)